

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/47/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4313220400
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2018:4313220400.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Malíkovej a členiek senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Sone Vackovej, v právnej veci žalobcu: M. D., nar. XX. XX. XXXX, bytom R. X, W., zastúpený JUDr. Danicou Sitárovou, advokátkou so sídlom Námestie hrdinov 13, Levice, proti žalovanej: M. H., nar., XX. XX. XXXX, bytom W., t.č. B. č. XXX, U. H., o zaplatenie 839,25 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 12. septembra 2016 č.k. 16C/1/2014-117 v spojení s dopĺňacím rozsudkom zo dňa 07. októbra 2016 č.k.16C/1/2014-125, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v časti náhrady trov konania m e n í tak, že žalovaná je povinná žalobcovi zaplatiť sumu 762,17 eura s úrokom z omeškania vo výške 5,5% ročne od 07. 10. 2013 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov konania voči žalovanej na súde prvej inštancie, ako aj na odvolacom súde, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 77,08 eura s úrokom z omeškania vo výške 5,5% ročne zo sumy 77,08 eura od 07. 10. 2013 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Dopĺňacím rozsudkom zo dňa 07. 10. 2016 žalobu v časti o zaplatenie sumy 762,17 eura zamietol.

1.2.Za preukázaný mal skutkový stav, z ktorého zistil, že žalobca je vlastníkom bytu, ktorý sa nachádza v W. na adrese R. X W., v ktorom bývali strany sporu spoločne a po rozvode manželstva byt užívala žalovaná. U. skutočnosti zo strany strán sporu sporné neboli. Sporným zostala doba užívania bytu žalovanou, nakoľko žalovaná tvrdila, že byt užívala iba do 22. decembra 2012 a žalobca požaduje náhradu úhrad do júna 2013. Žalovaná kľúče od bytu žalobcovi odovzdala až dňa 22. 12. 2014, pričom nepoprela v konaní, že sa na základe výzvy, z bytu nevysťahovala. Predmetom daného sporu bolo obdobie od decembra 2012 do júna 2013, za ktoré obdobie žalobca uhradil sumu 658,60 eura dňa 08. 12. 2012 z titulu poplatkov spojených s užívaním bytu, ďalej za elektrinu zaplatil sumu 180,65 eura, spolu 839,25 eura.

1.3. Po právnej stránke napadnutý rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 451 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka (zákon číslo 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov).

1.4. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu o vydanie bezdôvodného obohatenia je dôvodná čiastočne a to najmä z dôvodu, že žalobca neposkytol súdu dôkaz o existencii bezdôvodného obohatenia žalovanou v plnom rozsahu. V konaní nebolo sporu o tom, že byt bol a aj naďalej je vo vlastníctve žalobcu a to na základe dvoch darovacích zmlúv od žalovanej. Rovnako tak nebolo sporu, že žalovaná po rozvode manželstva byt užívala. Spor nastal v tom, že žalovaná tvrdí, že byt užívala do decembra 2012, konkrétne do 22. decembra 2012 a žalobca požaduje náhradu úhrad

do júna 2013. V konaniach vedených pod sp. zn. 13C/238/2012 a pod sp. zn. 9C/512/2012, ako aj v predmetnom konaní, bolo jednoznačne preukázané, že žalovaná síce vlastnila kľúče od bytu až do 22. 12. 2014, avšak uvedené nepreukazovalo, že žalovaná vlastnila aj kľúče od vchodu, čo jednoznačne poprela nielen žalovaná, ale aj svedkyňa a žalobca uvedenú skutočnosť žiadnym dôkazom opaku nepreukazoval. Žalovaná nepoprela, že sa na základe výzvy z bytu nevysťahovala, ale vysťahovala sa až v decembri 2012. Za toto obdobie bola povinná uhradiť žalobcovi alikvotnú časť za predmetné užívanie sporného bytu bez právneho dôvodu, t.j. predpis predstavoval sumu 108,61 eura/31 dní x 22 dní, sa rovnako sume 77,08 eura. Navyše, súd prvej inštancie prihliadol aj na zníženú spotrebu vody a stočného v byte za rok 2013, ako aj na skutočnosť, že žalovaná už preukázateľne 05. 08. 2013 bývala na B. XXX. Vo zvyšnej časti, majúc za to, že žalovaná predmetný byt od XX. 12. 2012 neužívala, žalobu zamietol. Žalobcovi priznal z priznanej sumy i úroky z omeškania.

1.5. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanej náhradu trov konania nepriznal a to i napriek tomu, že jej úspech v konaní predstavoval 82%, nakoľko neúspech mala v rozsahu 9%, teda úspech žalobcu bol v rozsahu 91% a rozdiel predstavoval celkový úspech žalovanej v rozsahu 82%. Vychádzal pritom z toho, že žalovaná trovy konania nežiadala priznať, ako ani si žiadne neuplatnila.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol, v zamietajúcej časti, odvolaním žalobca. Nestotožnil sa s rozsudkom v tejto časti dôvodiac, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vytýka súdu prvej inštancie, že akceptoval iba argumentáciu žalovanej, nesprávne vyhodnotil okamih, kedy žalovaná pristúpila k opusteniu predmetného bytu. Skutočnosťou, ktorá preukazuje ukončenie užívania bytu je nesporne odovzdanie kľúčov od bytu, ktoré sa uskutočnilo až dňa 22. 12. 2014. Sama žalovaná v odpore proti platobnému rozkazu zo dňa 09. 12. 2013 uviedla, že naďalej uhradza plyn za predmetný byt. Vystáva preto otázka, aký by mala žalovaná dôvod uhrádzať platby za plyn, ak byt neužívala po 22. 12. 2012. Tvrdenie tak súdu prvej inštancie, ako aj žalovanej, že nedisponovala kľúčom od vchodových dverí, považuje za účelové tvrdenie, nakoľko, ak by nemala tento kľúč k dispozícii, neodkladala by odovzdanie kľúčov od bytu do 22. 12. 2014. Nestotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie ani ohľadne posúdenia obsahu výzvy na vypratanie bytu. Žalobca vytýka súdu prvej inštancie, že nenariadil výsluch navrhnutej svedkyne D. Y., ktorý považoval za nevyhnutný na preukázanie jeho tvrdení. Namietia tiež skutočnosť, že výsluch svedkyne K. sa uskutočnil mimo pojednávania a žalobca nebol na tomto výsluchu prítomný a nemohol tak klásť prostredníctvom svojej právnej zástupkyne svedkyňi otázky.

2.1. Navrhuje zmeniť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti tak, že žalobe vyhovie, resp. rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

3. Žalovaná v podanom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že v byte od 22. 12. 2012 nebývala, s rozsudkom súdu prvej inštancie súhlasí a uhradila sumu určenú týmto rozsudkom. Predmetný byt neužívala od Vianoc roku 2012 a ak by v byte bývala ona a jej deti, bola by v ňom značne vyššia spotreba energie a vody.

4. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, zákon číslo 160/2015 Z.z., účinný od 01. 07. 2016, ďalej len „CSP“), po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo a odvolania žalobcu podľa § 363 a § 365 ods. 1 CSP, súc viazaný dôvodmi a rozsahom tohto odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP), skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie podľa § 383 CSP, po nariadení odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je opodstatnené a dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobe žalobcu vyhovel a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 762,17 eura, nakoľko neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

5. Podľa ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa ods. 2 tohto ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

6. Predmetom konania v danej veci bola žaloba žalobcu, ktorou sa domáhal zaplata sumy 839,25 eura dôvodiac, že žalovaná od rozvodu manželstva užívala byt, ktorý je v jeho vlastníctve, ktorý nebola ochotná vypratať a za obdobie od 01. 12. 2012 do 30. 06. 2013 neplatila poplatky súvisiace s užívaním bytu vo výške 658,60 eura, elektrinu v sume 180,65 eura. Tento nedoplatok zaplatil žalobca dňa 08. 12. 2012. Žiada preto zaviazať žalovanú k náhrade tejto sumy.

6.1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobe žalobcu vyhovel v časti o zaplata sumy 77,08 eura dôvodiac, že žalovaná predmetný byt užívala iba do 22. 12. 2012 a táto suma predstavuje alikvotnú čiastku za toto obdobie, vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

6.2. S rozsudkom súdu prvej inštancie sa nestotožnil žalobca a podal proti nemu odvolanie, poukazujúc na skutočnosť, že žalovaná kľúče od predmetného bytu odovzdala až dňa 22. 12. 2014, pričom preukázateľne dňa 05. 08. 2013 bývala v B. č. XXX.

7. Podľa § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

8. Po preskúmaní spisového materiálu, rozsudku súdu prvej inštancie, odvolania žalobcu, konania, ktoré predchádzalo rozhodnutiu, dospel k záveru, že je potrebné napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť. Z uvedeného dôvodu preto vytýčil odvolacie pojednávanie, na ktorom zopakoval dokazovanie oboznámením sa s výpismi z účtu žalobcu, ktorými preukazoval zaplata poplatkov súvisiacich s užívaním bytu, dokladom o vrátení kľúčov od predmetného bytu žalobcovi. Pojednávanie sa na odvolacom súde zúčastnila iba žalovaná, žalobca a jeho právna zástupkyňa svoju neúčast' ospravedlnili s tým, že žalobca je v zahraničí a právna zástupkyňa má kolíziu pojednávania. Odvolací súd oznámil právnej zástupkyňi žalobcu neakceptovanie dôvodu žiadosti o odročenie pojednávania.

8.1. Odvolací súd na odvolacom pojednávaní po zopakovaní dokazovania na, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v danej veci síce vykonal dostatočné a úplné dokazovanie, dokonca i správne v danej veci aplikoval právne predpisy, a to ustanovenia o bezdôvodnom obohatení, avšak skutkový stav, ktorý v dostatočnom rozsahu zistil, nesprávne vyhodnotil.

9. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd sa stotožnil so zisteným skutkovým stavom súdom prvej inštancie, ktorý v danej veci vykonal dostatočné dokazovanie, dospel k záveru, že nie je potrebné doplniť dokazovanie, avšak konajúci súd nesprávne vyhodnotil zistený skutkový stav, preto na odvolacom pojednávaní zopakoval dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie a to oboznámením výpisov z účtov žalobcu (č.l. 6 až 12, 68), ako aj písomným dokladom o vrátení kľúčov od predmetného bytu žalovanou žalobcovi (č.l. 60).

9.1. Žalovaná vo svojom vyjadrení na odvolacom pojednávaní iba uviedla, že sa stotožňuje s rozsudkom súdu prvej inštancie, od decembra 2012 bývala v rodinnom dome, v byte žalobcu nebývala, nakoľko nevedela, kedy sa zo zahraničia vráti a byt bol v rekonštrukcii, preto tam ani bývať nemohla. Potvrdila, že v predmetnom byte mala aj po decembri 2012 nábytok a svoje veci. Kľúče od bytu odovzdala až v decembri 2014 dôvodiac, že jej právna zástupkyňa jej poradila, aby si kľúče ponechala, nakoľko v tom čase viedla súdne konanie o vrátenie daru, a to predmetného bytu od žalobcu. Nevedela uviesť, kedy sumu, ktorú jej uložil súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom, žalobcovi zaplatila.

10. Odvolací súd sa nestotožnil s vyhodnotením skutkového stavu súdom prvej inštancie v tej časti, v ktorej určil, že žalovaná predmetný byt užívala iba do 22. 12. 2012. Odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu, po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo a zopakovaní dokazovania na odvolacom súde, jednoznačne dospel k záveru o dôvodnosti odvolania podaného žalobcom. V danej veci bolo medzi stranami sporu nesporné, že žalobca je vlastníkom predmetného bytu, že žalovaná v predmetnom byte bývala, že poplatky súvisiace s užívaním bytu neplatila a že žalobca sa v predmetnom byte nezdržoval. Taktiež bolo medzi stranami nesporné, že žalobca žalovanú sumu uhradil z titulu poplatkov súvisiacich s užívaním predmetného bytu za obdobie od 01. 12. 2012 do 30. 06. 2013 v sume 658,60 eura a za elektrickú energiu v sume 180,65 eura, spolu 839,25 eura. Spornou zostala doba užívania bytu žalovanou, keď žalovaná tvrdí, že predmetný byt prestala užívať dňom 22. 12. 2012, pričom kľúče od predmetného bytu odovzdala žalobcovi až dňa 22. 12. 2014 a následne tiež žalovaná suma za obdobie od 22. 12. 2012 do 30. 06. 2013.

10.1. Súd prvej inštancie pri ustálení doby trvania užívania predmetného bytu žalovanou, vychádzal iba z jej tvrdenia. Odvolací súd sa s týmto záverom nestotožnil. Žalovaná v priebehu konania žiadnym

spôsobom nepreukázala, že by predmetný byt skutočne vypratala a odovzdala žalobcovi ku dňu 22. 12. 2012. Ani jedna svedecká výpoveď tomuto záveru nenasvedčuje. Sama, na odvolacom pojednávaní uviedla, že v predmetnom byte, aj po tomto dátume, mala nábytok a svoje veci. Je nesporné, že žalobkyňa predmetný byt užívala, ku dňu 22. 12. 2012 byt riadne žalobcovi neodovzdala a tento mala stále vo svojej dispozičnej moci. Skutočnosťou, ktorá preukazuje skutočné odovzdanie bytu, resp. jeho vypratanie, žalobcovi, je okamih, kedy prestáva mať tento byt vo svojej dispozičnej moci, t.j. ak nemá od neho žiadne kľúče a nevie sa do tohto bytu žiadnym riadnym spôsobom dostať a užívať ho. Tento okamih v danej veci nastal až dňom 22. 12. 2014, čomu nasvedčuje jednak tvrdenie žalobcu, ale aj žalovanej, že kľúče skutočne odovzdala žalobcovi až v tento deň, a v neposlednom rade je táto skutočnosť preukázaná i písomným dôkazom, založeným v spise na č.l. 60, zo dňa 22. 12. 2014, z ktorého jednoznačne vyplýva, že právna zástupkyňa žalovanej odovzdala v tento deň kľúče od bytu právnej zástupkyňi žalobcu. Až týmto dňom je možné povedať, že predmetný byt sa dostal z dispozičnej sféry žalovanej a až od tohto dňa ho možno považovať za vypratý a riadne odovzdaný žalobcovi. Skutočnosť, že jej právna zástupkyňa jej poradila, aby počas konania na súde o vrátenie daru (predmetného bytu) od žalovaného si kľúče ponechala, je v danom konaní bezpredmetná. Je nepochybné, že žalovaná mala k dispozícii kľúče od predmetného bytu a až do tohto okamihu, t.j. do 22. 12. 2014, sa kedykoľvek mohla do tohto bytu vrátiť, užívať ho, používať na svoje osobné potreby. Zároveň, na druhej strane, jej vznikla povinnosť, keďže predmetný byt užívala, resp. mohla ho užívať, platiť poplatky súvisiace s užívaním tohto bytu správcovi. Túto povinnosť si však nesplnila, splnil ju za ňu žalobca, ako vlastník bytu, má potom žalobca nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia od žalovanej, ktoré žalovaná získala tým, že predmetný byt užívala bez právneho dôvodu a bez platenia poplatkov s užívaním súvisiacich. Za tejto situácie je úplne irelevantné konštatovanie súdu prvej inštancie, že žalovaná predmetný byt neužívala, nakoľko nemala kľúče od vchodu. Táto okolnosť jednak preukázaná nebola a jednak nemá vplyv na užívanie predmetného bytu, od ktorého nepochybne kľúče, až do 22. 12. 2014, mala. Ak žalovaná kľúčom od vchodu nedisponovala, nie je zrejmý dôvod, prečo kľúče od bytu žalobcovi neodovzdala skôr, než v uvedený deň.

10.2. Súd prvej inštancie na podporu svojho záveru, že žalovaná predmetný byt užívala iba od 22. 12. 2012, poukázal a akceptoval tvrdenie žalovanej, že od 05. 08. 2013 bývala v B., ktorú skutočnosť uviedla ako adresu v potvrdení o dočasnej práceneschopnosti. Odvolací súd nespochybňuje skutočnosť, že žalovaná od uvedeného dátumu bývala v B. avšak pre toto konanie je bezvýznamná, nakoľko žalobca si uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu platenia poplatkov za užívanie bytu žalovanou za obdobie od 01. 12. 2012 do 30. 06. 2013. Opätovne poukazuje na skutočnosť, že aj v tomto období mala žalovaná k dispozícii predmetný byt, keďže kľúče od tohto bytu odovzdala až v decembri 2014.

10.3. Skutočnosť, že žalovaná predmetný byt užívala aj po 22. 12. 2012 svedčí aj jej vyjadrenie v podanom odpore proti platobnému rozkazu, doručeného súdu prvej inštancie dňa 09. 12. 2013, v ktorom uviedla, že: „predmetný byt od decembra 2012 neužíva, bývalému manželovi za predchádzajúce obdobie uhradila náklady na bývanie, doteraz uhradza plyn a aj náklady za elektrickú energiu, kým bývalý manžel nezrušil zmluvu so ZsE“. S poukazom na toto vyjadrenie potom vyvstáva otázka, z akého dôvodu žalovaná uhrádzala poplatky za plyn ešte aj v decembri 2013, ak podľa jej tvrdenia, byt už v decembri 2012 neužívala.

10.4. S poukazom na uvedené skutočnosti, keďže odvolací súd dospel k záveru, že žalovaná mala vo svojej dispozícii kľúče od predmetného bytu až do 22. 12. 2014, do ktorého obdobia sa kedykoľvek mohla do predmetného bytu vrátiť, byt užívať. Je bezpredmetné jej tvrdenie, že byt neužívala, ak ho mala k dispozícii a vedela sa do tohto bytu kedykoľvek vrátiť a užívať ho. Na druhej strane preto okamih, kedy žalovaná ukončila užívanie predmetného bytu je potrebné považovať deň 22. 12. 2014, kedy odovzdala kľúče od predmetného bytu žalobcovi. Za tejto situácie jej potom vznikla povinnosť hradiť poplatky súvisiace s užívaním predmetného bytu. Ak žalovaná tieto poplatky nezaplatila, preukázateľne ich zaplatil žalobca, preto za obdobie od 01. 12. 2012 do 30. 06. 2013 sa žalovaná obohatila o sumu 839,25 eura, ktorú musí žalobcovi vydať.

11. Súd prvej inštancie zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 77,08 eura za alikvotný čas decembra 2012, t.j. od 01. 12. 2012 do 22. 12. 2012, spolu s úrokom z omeškania z tejto sumy vo výške 5,5% ročne od 07. 10. 2013 do zaplatenia. Odvolací súd preto v dôsledku podaného odvolania žalobcom a majúc za to, že žalovaná predmetný byt užívala, resp. mohla užívať až do 22. 12. 2014, s poukazom na

žalovanú sumu, priznal žalobcovi sumu, v ktorej časti súd prvej inštancie jeho nárok zamietol a zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 762,17 eura.

11.1. Žalovaná dostala s úhradou do omeškania, odvolací súd priznal žalobcovi podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia Vlády Slovenskej republiky číslo 87/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „Nariadenie“), aj úrok z omeškania a to odo dňa podania žaloby na súd, t.j. 07. 10. 2013 a to z dôvodu, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že by žalovanú vyzýval na dobrovoľné uhradenie bezdôvodného obohatenia. Touto výzvou bolo až podanie žaloby. K prvému dňu omeškania bol úrok Európskej centrálnej banky vo výške 0,5% ročne, zvýšenie o päť percentuálnych bodov podľa § 3 ods. 1 Nariadenia, predstavuje výšku 5,5% ročne.

12. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

14. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací podľa ustanovení § 396 a § 255 ods. 1 CSP, úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov tak na súde prvej inštancie, ako aj odvolacieho konania. O výške trov konania rozhodne podľa § 262 ods. 1 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov v senáte 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).